

Fup eller fakta

Børnefonden

Det er godt og sundt at blive kikket i kortene, når man beder folk om at give penge til hjælpearbejde. Det skal nytte, og alle hjælpeorganisationer lever af tillid.

Derfor er det meget ærgerligt, at en sponsor på et besøg hos sit sponsorbarn i Kenya måtte konstatere, at barnet i modsætning til, hvad Børnefonden lover, ikke gik i skole, og hvad værre var, at sponsor modtog et brev, der i strid med sandheden fastslog, at barnet gik i skole. Der er ikke andet at sige end, at det er helt og aldeles for dårligt.

Når det er sagt, skal man vide, at mellem 110 og 130 gange om året besøger sponsorer deres sponsorbørn. Antallet er stigende, og det er vi rigtig glade for. De allerfleste kommer hjem med gode oplevelser.

Men det er jo kun de få, der har mulighed for et besøg, og netop derfor er det for Børnefonden helt centralt, at der er kontakt mellem sponsor og barn på anden vis. Historisk har denne kontakt været båret af tegninger og en årlig rapport om barnets forhold. Nogle sponsorer vil gerne skrive til barnet og/eller sende små gaver. Dette formidler Børnefonden naturligvis inklusive oversættelse. Vi vil forbedre kontakten så meget som muligt og naturligvis ikke længere bede unge over 15 år om at sende tegninger til deres sponsor.

Det er imidlertid vigtigt at slå fast, at det ikke er muligt at hjælpe det enkelte barn, uden at hjælpe familien, ja hele det lille lokalsamfund, som barnet er en del af.

Nogle tal fra et enkelt af vores fem programmer: I Benin arbejder Børnefonden i 267 landsbyer og når på den måde ud til en befolkning på 455.000. Der er 13.000 sponsorbørn, og hvis vi lægger søskende til, er der 70.000 børn, som direkte er i kontakt med Børnefondens programmer. I Benin byggede vi sidste år 29 børnehaver, 90 klasseværelser, hjalp 200 unge til en mesterlæreruddannelse og andre 159 blev færdige på vore egne fagskoler. Stadig alene i Benin distribuerede Børnefonden skolemateriale til 59.000 børn, afholdt repetitionskurser for 11.000 elever, både sponsorbørn og ikke sponsorbørn.

Til slut vil jeg gerne slå fast, at Børnefonden aldrig vil kunne love, at der ikke sker fejl. Men jeg kan love, at vi tager kritik alvorligt.

Af **Stine Bosse**,
formand for BØRNEFonden,
København

Kronik

26. FEBRUAR 2011

Robert Johannes Rasmussen

Selv en iskold vinterdag emmer landets hovedstad af kulturhistorie

København i februar

Bedst som man tror, at man er den eneste, der har fået idéen at indtage København en tænderklaprende kold februardag, render man hovedkulds ind i lemmingagtige massevandring af tyskere, italienere, spaniere og - ikke mindst - svenskere, der udstyret med huer, halstørklæder og handsker er valfartet til den danske storstad, hvor sneen daler fra en alt andet end blå himmel. Den er grå, skulderrukkende tung og varsler frostdage med varmt tøj. Kulden er bidende og æder lystigt af ører og næser, der som røde lamper lyser op på alle Københavns vinterturister, der dog med smil på læberne nyder det flotte, sneklædte bylandskab.

Jeg selv er i byen for at indløse en julegave, der indbefatter et todages ophold på det Arne Jacobsen-designede Radisson-hotel The Royal Hotel. Hotellet stod færdigt i 1960 og befinder sig i hjertet af Wonderful Copenhagen, som titlen lyder på Viggo Vagnbys berømte og smukke plakat fra 1959. Fra 18. etage, hvor vi er blevet indlogeret i et skæppeskønt Arne Jacobsen-møbleret værelse, er der et pragtfuldt vue over de københavnske tage. Et vue, der inspirerer til at blive hængende foran det store vinduesparti i stille eftertænkning.

Man - et noget anonymt og generaliserende pronomen (stedord), det ved jeg - har en forkærlighed for at stedse verden rundt i en evig søgen og higen efter oplevelser. Man glemmer i denne henseende ofte sin egen baghave, hvor oplevelserne kan være af lige så berigende karakter som dem, man henter udenlands. Hvordan skal man for eksempel forstå verden omkring sig, hvis man ikke kender sit eget lands historie?

København emmer netop af historie. Af kultur. Af buldrende storby. Det er byen, H.C. Andersen flygtede til. Det er byen, hvor én af verdens største filosoffer, Søren Kierkegaard, med sine storkeben skridtede brostenene af, imens han afskrev den grimme ælling fra Fyn enhver æstetisk relevans. Eksistensfilosofiens mastodont åbnede eksempelvis sit banebrydende forfatterskab med en sønderlemmende og tiltætgørende kritik af fynboens eventyrforfatterskab.

Kierkegaard hævdede blandt andet, at Andersen var "bedre skikket til at fare af sted i en Diligence og beseje Europa end at skue ind i Hjerternes Historie". I dag hviler begge, som den lunefulde skæbne det ville, på Assistens Kirkegård på Nørrebro. Her hviler de på deres velfortjente laurbær og besøges årligt af tusindvis af turister, der ønsker at bese geniernes gravsteder.

Man går i små, klemmende sko, hvis man afskriver København som værende et mindre interessant bekendtskab, sammenholdt med de større metropoler verden om. København er nemlig en ægte fuldblods kulturmetropol, der huser kunst- og kulturskatte af international kaliber. De mange museer kan uden problem mænge sig med de store rundt om i Europa. Glyptote-

København, ikke blot for at opsuge kulturen, fortære kunsten og imponeres af arkitekturen, men også for at (ud)leve forbrugslivet i skønne butikker og dandere den på chikke cafeer med café latte og cappuccino i stride, velbehagelige strømme.

København har draget, fascineret og fostret en lang række af Danmarks største forfattere, der i deres værker har skrevet om byen og den magi, der knytter sig til den. Fra Herman Bang til Klaus Riffbjerg. Fra Gustav Munch-Petersen til Michael

Strunge. Fra Mogens Klitgaard

til Dan Turèll. Og så naturligvis Tom Kristensen, der så indfølt og udtryksfuldt skriver om det København, han voksede op i.

Tom Kristensen er måske netop den af vore forfattere, der har skrevet smukkeste og mest berusende om København. I Kristensens hovedværk - *Hærværk* fra 1930 - følger man den fallerede digter og anmelder Ole Jastrau, der i et flimrende København flakker rundt alene og sammen med poeten Steffensen.

Som når Jastrau i starten af femte kapitel - netop sammen med Steffensen - er trådt ud i et nattekoldt og blæsende København, der oplyst i koldt neon bliver til en sitrende og elektrisk storby, og som afspejler den bevægelse, den uro, der ligger latent og ulmer i Jastrau:

Det blæste koldt, og Jastrau slog kraven op om ørerne; men han havde den uro og det tempo i blodet, som aftenluft og brede fortove giver. Brandrøde og gasagtigt blå neonrør flammede som navnetræk skrevet ud i ét eneste luende strøg: Scala. Blå elektriske pærer skinnede mystisk som lampioner mellem løv: Marmorhaven. Navne i gult. En lysavis jog hen langs et tag med et glødende tågeslør slebende efter hvert bogstav. (...) Det var en af Københavns blanke aftener.

Som Jastrau slog jeg også kraven godt op om ørerne, da jeg og min kæreste på denne vores første dag i København startede en lang og smuk byvandring, hvor sneen faldt stille omkring os. Godt pakket ind, men med kulden som en vedholdende følgesvend, begav vi os af sted til nogle af Københavns smukkeste seværdigheder.

Robert Johannes Rasmussen
Jagtvej 34 I. th., Odense

Robert Johannes Rasmussen er litteraturstuderende

Illustration: Hjørdis Plato

”Det er byen, H.C. Andersen flygtede til. Det er byen, hvor en af verdens største filosoffer, Søren Kierkegaard, med storkeben skridtede brostenene, imens han afskrev den grimme ælling fra Fyn.

kets imponerende antiksamling kan få enhver kunstconnaissanceur til at få blanke øjne, hvilket også gælder museets smukke samling af fransk impressionisme, hvor især Edgar Degas troner med sine elegante ballerinaer.

I Glyptotekets sneindhyllede have, der vender ud mod et vinterforladt Tivoli, sidder et eksemplar af Auguste Rodins poetiske *Tænkeren*, fordybet i filosofiske grublerier, og henlever evigheden og årstidernes skift. I selvsamme have står Niels Hansen-Jacobsens pragtskulptur fra 1896, *Trold der vejrer kristent blod*. En grum og djævelsk ond i sulet trold, der med fremstrakt hånd og fingre som kløer er på evig jagt efter en stakkels kristen, der forvilder sig for tæt på.

Man mærker tydeligt, at man befinder sig i en storby, når selv hippierne har gjort knæfald for kapitalismen og render rundt med 70'er-hjemmestrik og iPhones *en masse*. Her interagerer storbyens klassiske charme med modernitetens konsumfilosofi. Mennesker går rundt mellem hinanden, nogle med materielle og merkantile kapitaldrømme, andre med drømme om store åndsbedrifter. Københavns mangfoldighed repræsenterer det klassiske billede af en dynamisk og levedaglig storby, hvor kulturen og kunsten gnubber skuldre med kapitalismen og konsumglæden. Man valfarter til disse byer, til byer a la